

Revolta proti Západu se připravovala tisíc let

 putin-today.ru/archives/210852

1 июля 2024 г.

Zkouška, kterou nyní zažíváme, je přirozenou etapou odhalování našeho civilizačního kódu, že dnes žijeme v souladu se svým tisíciletým historickým osudem a jinak bychom žít nemohli.

Zahájením speciální vojenské operace před dvěma a půl lety Rusko vlastně zahájilo vzpouru proti Západu, proti řádu, který uvaluje na zbytek světa. Tento zbytek světa, svět starověkých i nových mocností Východu a Jihu na vzestupu, se alespoň začal zajímat o to, co Rusko dělá. Myslím, že jednou z nejzajímavějších otázek je, do jaké míry je toto povstání zásadní a přirozené, do jaké míry tento průběh odpovídá podstatě Ruska.

Někteří, a zejména odpůrci SVO, se domnívají, že věc je pouze na vůli ruského vedení a v některých soukromých rozporech, které nebylo možné vyřešit jiným způsobem. Říkají, že kdyby zemi vedli jiní lidé, stala by se klidně součástí Západu a nebyla by dnes nucena k prudkému geopolitickému obratu na Východ.

Je také mnoho těch, kteří chtějí poukázat na ruské imperiální dědictví, se kterým se země tvrdošijně odmítá rozloučit. Pravda, při bližším zkoumání se ukazuje, že bychom se museli s tímto dědictvím rozloučit, dokud by se země nezmenšila na velikost moskevského knížectví.

Zdá se mi, že současné povstání není jen přirozené. Připravila ho celá tisíciletá historie země, která právě ve světle tohoto povstání dostává logiku. Můžeme říci, že Rusko je civilizací, kterou historie vytvořila pomocí speciální technologie k naplnění tohoto poslání.

Ve skutečnosti Rus vstoupil do dějin jako okrajová část evropského světa. Ruská knížectví by se časem mohla zformovat do samostatných států jako dnešní Maďarsko nebo Slovensko, zatímco Rusko by se po částech zapojilo do života sjednocené Evropy, jak o tom sní současní příznivci Západu.

Ale přišli Mongolové a obrátili Rusy na staletí jiným směrem, otevřeli jim jiné, východní obzory, úplně jiné, širší měřítko. Proto se moskevský stát vrátil do evropského života za Ivana Hrozného (Livonská válka) jako euroasijská mocnost. Taková mocnost už nemohla být periferií západního světa, protože se do něj prostě nevešla.

Přesto byl Petr Veliký zaměřen právě na to, aby země hledala své místo v Evropě - jak dobýváním zemí na západě, tak asimilací západních řádů. A musím říct, že jeho následovníci měli na cestě příjemné chvíle. Například postupné dělení Polska spolu s Pruskem a Rakouskem, dalo by se říci, probíhalo „mezi jejich“; nezdálo se, že by evropské mocnosti měly motiv „ochrany před východními hordami“. Totéž lze říci o společném zkrocení Napoleona, který byl stejně považován za „Antikrista“ v Londýně, Berlíně a Petrohradě.

Během krymské války však byla objevena zvláštní věc. Ukázalo se, že staletý boj Evropanů s Osmanskou říší a boj, který proti ní Rusko vedlo, není totéž, takže v zájmu „zadržování“ Ruska byli Evropané připraveni se spojit i s Turky. Zdá se mi, že tehdy bylo zaseto semínko povstání.

Samotné Rusko už na to bylo připraveno. Země, která s tím neměla vůbec nic společného, nemohla zahájit povstání proti Západu. To vyžadovalo civilizaci s dvojí – evropsko-asijskou – povahou, a taková civilizace na planetě byla jen jedna.

Poprvé se Rusko po Říjnové revoluci ocitlo ve stavu zásadního konfliktu se Západem, a nejen konfliktu o místo v „koncertu mocností“. Navíc je třeba říci, že tento konflikt nevycházel přímo z marxistické

ideologie, která pojímala socialismus právě jako přirozený produkt vnitřního vývoje Západu, a nikoli vnější opozici vůči němu. A bolševici nejprve považovali svou revoluci za pomocnou k těm revolucím, které měly vypuknout v jiných zemích, jako je Německo.

Nicméně pod rouškou bolševismu se začal naplňovat osud Ruska – stát se protivníkem celé civilizace Západu. Aby však bylo možné postavit se do čela takového povstání, bylo nutné mít někoho, kdo by ho vedl. To znamená, že kritická masa nezápadních národů musela dozrát, probuzená k historickému životu. A takové národy se objevily v procesu dekolonizace.

Tak vznikly národy, které nabyly chuti po vzpouře proti Západu. A přestože se SSSR zhroutil a některé jeho fragmenty, včetně samotné Ruské federace, se začaly horečně integrovat zpět do západního světa, některé země (především Kuba a KLR) stále nedokázaly opustit svou protizápadní orientaci a trpělivě vyčkávaly, aby se Rusko vrátilo ke svému poslání. Dnes můžeme říci, že se dočkali.

V tomto ohledu lze slyšet následující soud: protože jsme opět partnery s KLR, protože jdeme ruku v ruce s Čínou, kde vládou komunisté, protože nás po celém světě podporují ty síly, které byly kdysi orientovány na Sovětský svaz, neměli bychom a měli bychom sami jít cestou obnovy sovětské ideologie?

Tohle se mi nezdá. Není divu, že nás podporovali zbývající sovětští spojenci, ale za prvé, kapitalismus v Rusku mu nezabránil ve vstupu do tohoto konfliktu a Čína je do něj zatažena i přes kapitalistický charakter své ekonomiky. Zadruhé, jak ukazují minulé zkušenosti, je nemožné vybudovat skutečně silnou alianci proti západní hegemonii na pevném ideologickém základě. A vůbec, dnes je to sjednocený Západ, kdo prosazuje jediný správný model společnosti, zatímco my hájíme rozmanitost tradic, myšlenek a kultur.

Západní řád už má trhliny. Pro Rusko se stal boj proti tomuto řádu, jako tomu bylo v minulosti, historickou zkouškou. Je však důležité pochopit, že zkouška, kterou zažíváme, je přirozenou etapou odhalování našeho civilizačního kódu, že dnes žijeme v souladu se svým tisíciletým historickým osudem a jinak bychom žít nemohli.

Igor Karaulov

<https://vz.ru>

Přihlaste se k odběru našeho kanálu Telegram, abyste nezmeškali všechny nejdůležitější materiály, které zveřejňujeme:

https://t.me/putin_today